

страна. И все пак най-съществената част от преподавателската и авторската му дейност е посветена на българското образование.

Виждам съм го ентусиазиран и въодушевен, огорчен и разочарован, но никога – равнодушен, безразличен или отегчен. Около него винаги е интересно. С неизчерпаема енергия, с неутолима жажда за работа, за движение напред, той ражда нови идеи, чертае нови проекти, които обикновено превръща в дейности и довежда до полезен край.

Виждам съм го и просълзен – само веднъж, когато бе завладян от спомена за покойния проф. Мирослав Янакиев. А днес, помъдрял с годините, но съхранил момчишкото си излъчване, Христо Кючуков върви към върха на своята петдесетгодишнина, не се съмнявам, че го чакат нови върхове. Пожелавам му пътищата към тях да са озарени от благодатно слънце”.

– Христо, страхувам се, че книгата няма да побере всичките писма и отзиви на колеги, приятели, студенти, но трябва да цитирам поне редове от тях, защото заслужават внимание. Адела Стоянова, зам.-директорка на софийското училище „Тодор Каблешков”, е запомнила думите на своя съпруг, ромския поет Асен Мерков. Срещнали сте се в Провадия, организирал си, още като ученик, литературно четене. Поетът, впечатлен, споделил с жена си – „Срегнах едно много умно, будно момче, с много блясък в очите – ще стане голям човек!” Адела Стоянова не е забравила тези думи и прибавя сега, много години по-късно, отличните си впечатления от съвместната ви работа.

В този дух е и писмото на учителката Светла Доврамаджиева от Варна. Работили сте заедно, искрено ти благодари за помощта, за съветите. Споменава за първи път и за един много успешен и полезен национален проект: „Овладеяване на писмения български език чрез изучаването на моя род и семейство”. Запазила е специално изработени тогава книжки, в които всеки от участниците в продължение на година време е записвал личните си резултати, изводи, предложения. Пак оттогава е останала и традицията децата да бъдат насърчавани да се изявяват с художествена самодейност и най-добрите им резултати да бъдат отличавани, да виждат бял свят.